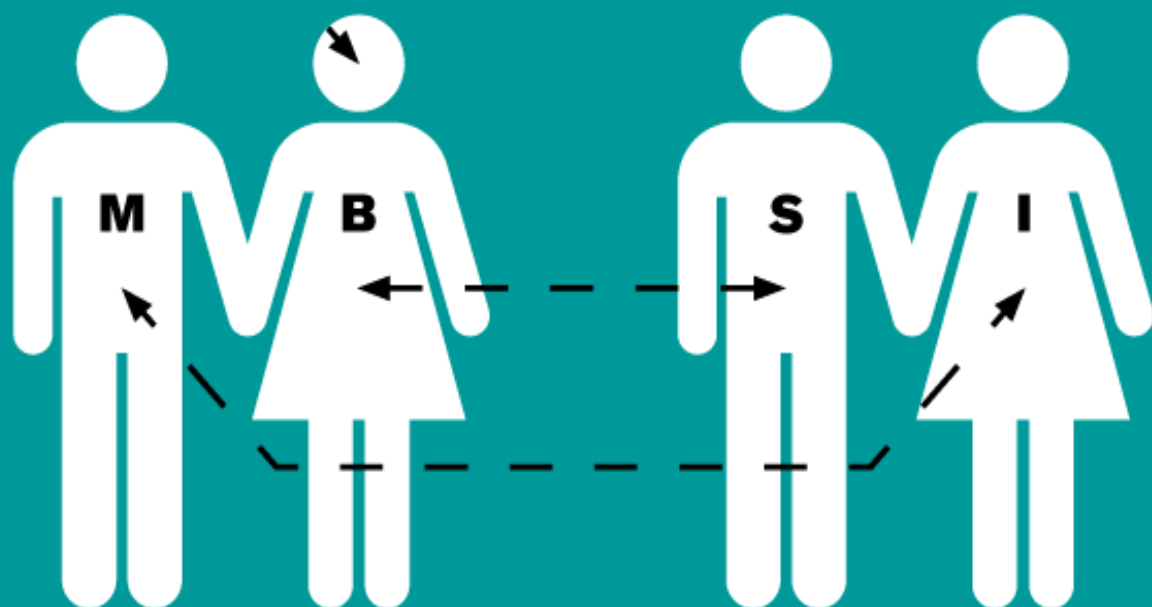
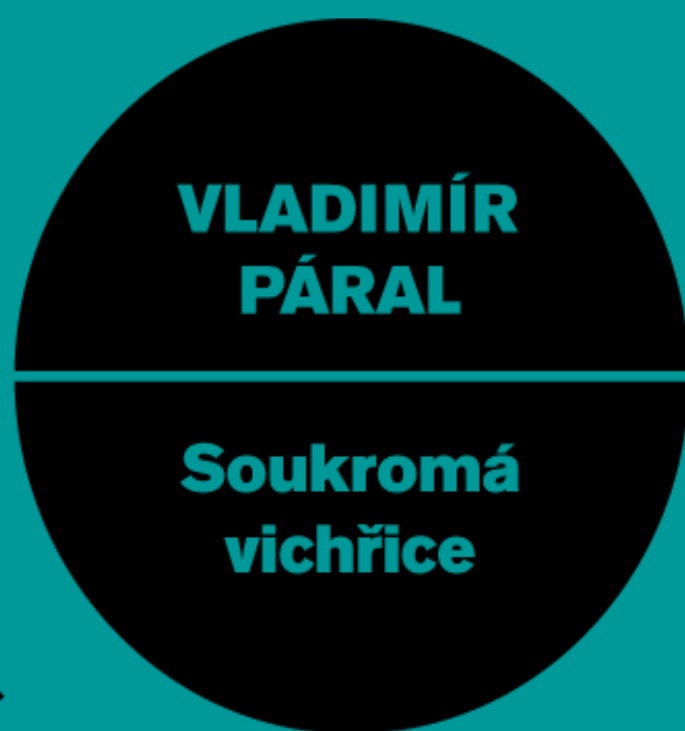
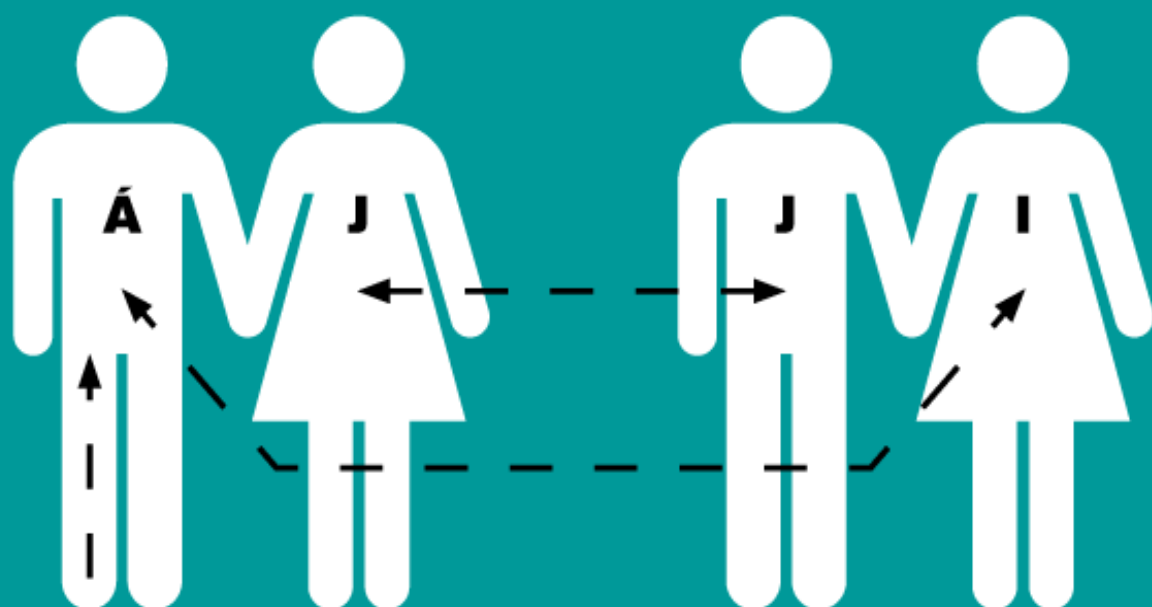




Soukromá vichřice
Vladimír Páral

laboratorní zpráva ze života hmyzu

Copyright (c) 2013 Vladimír Páral

ISBN 978-80-7486-036-2 (ePUB)

ISBN 978-80-7486-037-9 (Mobi)

ISBN 978-80-7486-038-6 (PDF)

první stádium

B-1

V sobotu po poledni je všude zavřeno, Bohunka Austová vyskočila z tramvaje, běžela přes náměstí a bez dechu vpadla do toho krámu, hned za ní zamkli a nepřetržitě zvoníce svazkem klíčů hodili před ni tu vysněnou věcičku, zkusmo přidržena u ramene končila dva prsty pod Venušiným pahrbkem, Bohunka naprázdno polkla, klepli klíči o pult a Bohunka už horlivě platila a vystrkána ven šťastně vydechla před již zamykanými dveřmi.

Rozběhla se za červeným sputnikem, netrpělivě poskakovala kolem beznadějného návalu u Vstupu a pak se vrhla do právě zavíraných dveří Výstupu, sevřena jejich kovovými rámy drala se nahoru a nešlo to, za zběsilého řidičova zvonění rvala přivírající se křídla kopajíc do jejich gumových těsnění a vrážejíc lokty a koleny do podrážděné masy před sebou, až to posléze šlo a opřela se vítězně zády o poražené dveře.

Inka už vyklidila svobodárnu, ale ovšem ustlala jen svoji postel, Bohunka přikročila ke své a taky by to tady chtělo ještě zamést, sklidit ze stolu, schovat boty pod postel a shodit tu pavučinu v rohu u stropu, Inka ovšem uklízí jen svoje dva rohy, a nalakovat si nehty, kam zmizela druhá židle – a Bohunka se rychle svlékla a už si spouštěla před zrcadlem tu novou košilku, ani ne o celé dva prsty, hrůza, ale když se trochu nahrbíte, tak to jde.

Na okenním skle zadrnčel kamínek, vždyť už letím, ale to už musí dole chvilku stát, neháze hned a hned se taky netrefí, Bohunka stáhla košilku, nachystala si ji do červeného kufru pod postelí, sklo drnčelo, nacpala právě svlečené prádlo do skříně, v teplákové bundě přiběhla k oknu a hodila Mirkovi Machulkovi klíč, natáhla si teplákové kalhoty a přikročila k posteli, sebrala ze země a natrásla polštář a již lezl do dveří, strkaje před sebou tu zmizelou židli, Mirkův sobotně zadržlý hlas: „Bohunko...“

„Mirane...“ Stoupla si bosýma nohama na jeho mokasíny a již jeho ruce kolem pasu, aspoň něco jsem si měla pod to vzít, přinucena zvrátit obličej popatřila na pavučinu ve svém rohu, zavřela oči a zatoužila navléknout si novou košilku, ale prkna podlahy již přestala vrzat pod čtverem nohou a dvojí dech zrychloval rytmus drátěného nářku.

A-1

V sobotu po poledni je všude otevřeno, Áda Vinš stanul na náměstí váhaje mezi ústeckou desítkou ve Světě nebo Zdaru a plzeňským v Domě kultury, Savoji nebo hotelu Palace, chuť dosud rozkomíhána a bez pevného tvaru, zkusmo zašel do bufetu Svět a vstoje zvolna pojídaje patnáct deka vlašského salátu pozoroval pěnu kolem nošených piv, velké tenkostěnné bubliny suše praskaly do ostrých kráterků, tak tohle si chlastejte sami, Áda pohlédl na hodinky, Joža právě začíná luxovat, a znovu stanul na náměstí.

Tož plzeňské, v Domě kultury ztuha studené, v Savoji ve správných sklenicích, v Paláci oble nedochlazené do nasládlosti, Áda lehounce mlaskl a chuť polarizovala od tuhého chladu k okrouhlému, v podstatě bylo již možno vydat se do Paláce, ale Áda s úsměvem zamířil napřed k Savoji, vždycky je dobrý prověřit, co chcete pustit.

A ovšem v Savoji sotva deset hostů a veselo jak v hrobce a ovšem v Domě kultury místo housek jen podpatkovitě vyhlížející plátky chleba, věděli jsme to předem, ale je dobrý si to prověřit, a již bez nejmenší pochybnosti se spokojeně vydal do Paláce jako každou sobotu.

Alpakové košíčky s čerstvými makovými houskami, bankovkové plátky šunky servírované zde Ádovi již bez připomínání s hořčicí i křenem a velkolepý těžký čepec smetanové pěny prstencově znamenající slabé stěny sklenice a dosedající na dno téměř neztenčený a již přisedá kamarád Joska Nejtr, Joža se teď pouští do předsíně, dvě Staré myslivecké, smích, dvě *Regalia Media* s červenožlatými pásky a pro Ádu ještě tresčí játra, mladičká servírka Jana zdvihá v uličce táč nad hlavu a obrys dívčího prsu proti matovému sklu, Áda si ji představil nahou s lokty nad hlavou a udělal ještě dvě plzně.

Půl sedmé, Joža je už se vším hotová, oba kamarádi zaplatili, Áda vyčkal ještě jednoho zdvihnutí Janiných loktů a rozloučili se. „Tak zejtra,“ řekl Áda, „zejtra odpoledne,“ řekl Joska Nejtr, doma Áda zazvonil a ještě na rohožce políbil Jožu na horkem zrůžovělou tvář.

„Sundej si, prosím tě, ty boty,“ řekla Joža.

„Co je k večeri?“ zeptal se Áda.
„No přeci ten sulc...“
Byla přeci sobota.

B-1

Zrudlá Bohunka otevírala oči a prudce zamžikala, Mirek již stál s lokty nad hlavou a spouštěl si košili po dojemné šňůrce vystouplých obratlů, vždyť to byla sotva minuta, odvrátila se ke zdi a zvolna kladla suše pálicí dlaň na drsnou omítku, pak ruku maličko oddálila a pozorovala vytvořený stín, zvedla palec kolmo vzhůru a dole pohybovala malíčkem, takhle nám chudák tatínek předváděl koníka.

Zurčení vody za igelitovou oponou, beze spěchu si zas natáhla teplákovou soupravu, usedla na kraj postele a dívala se před sebe, jakmile se opona hnula, šla za ní vystřídat Mirka a sešli se pak s chladnýma zčervenalýma rukama u stolu, na nějž Mirek stavěl otevřenou láhev Býčí krve.

„Tos nemusel kupovat...“
„Nechutná ti?“
„Ale jo, ale je to zbytečně drahý.“
„Pro tebe není nic moc drahý...“
„Myslíš? Zrovna dneska jsem si koupila...“
„Co sis koupila?“
„Až za chvíli.“
„Ty mě napínáš!“
„Není to zas nic kór tak zvláštního...“
„Tak mi to ukaž!“
„Až za chvíli.“

Rozpačitě se na sebe usmáli a rudnoucí Mirek zapnul rádio, začalo chrčít, vypnul je, odšrouboval zadní kryt, horlivě strkal prsty dovnitř, pak zašrouboval kryt a zas rádio zapnul, začalo chrčít.

„Fakticky je to už lepší,“ řekla Bohunka.

„To dělá ten kondenzátor...“ Mirek náhle vstal ze židle, přistrkal ji do rohu, vylezl na ni a natahoval se po pavučině, byl však na ni krátký, „Máte tady koště?...“ a už zas slézal, Bohunka mu šla vstříc a stoupla bosýma nohama na jeho, odhodlána velce dávat i brát, propadat se a vznášet, hřmít a plát, „Mirane –“

„Bohunko –“ a už ji zas držel a nový drátěný nárek.

„Máš mě rád?“ zašeptala, když minutu poté zas otevřela oči.

„Mám. Fakticky. Moc...“

„Pojď si sem ke mně sednout...“

„Jen co se umeju...“ a zpoza igelitové opony: „... a cos mi to chtěla ukázat?“

„Teďka by to už...“ řekla do zurčení vody, seděli pak v šeru pod pavučinou za chrčení rádia a dusotu strojů z protější přádelny mlčky na kraji postele, pod níž v červeném kufru spočívala ta nová košílka a Bohunka držela Mirkovy chladné zčervenalé ruce, až se zahřály a ještě potom, dokud se nenaplnila stanovená doba, Mirek se tiše vytratil, na schodišti zaznělo záměrně hluché Inčino dupání a Bohunka si s povzdechem navlékala obyčejné bavlněné pyžámko na spaní.

A-1

V tichém pokoji s balkónem tikaly zlacené hodiny a ulicí chvílemi přešel vůz. V ušatém křesle pod stojací lampou Joža v modrém prošivaném županu četla *Světovou literaturu*, ve stejném křesle naproti v červeném prošivaném županu podřimoval Áda nad jiným číslem téhož žurnálu.

V deset hodin vstal, maličko se protáhl, opřel se o Jožino opěradlo a lehce jí cvrnkal do ucha. „Co to čteš?“ a sleduje Jožin do drsná vyluhovaný prst četl zároveň s ní tučně tištěné *Úvahy a meditace Franze Kafky*:

Dřív jsem nechápal, proč jsem na svou otázku nedostal odpověď, dnes nechápu, jak jsem mohl věřit, že se mohu ptát, ale já jsem přece nevěřil, já se jen ptal.

„Jak jsem mohl věřit, že se mohu ptát?“ ptala se Joža a škrábala se na kotníku.

„To právě říká, že nechápe,“ řekl Áda, maličko za křeslem zavrával, ale hned se zas pevně chytil

vycpávaných uší a tichounce si říhnul.

„Ale pak zas říká, že nevěřil.“

„Jasně, dyť se jen ptal!“

„Ale tady říká: jak jsem mohl věřit...“

„No a to právě nechápe. Už je deset, čičo.“

„Rozumíš tomu?“

„Jasně. Prostě napřed si to myslel jinak, než to pak bylo.“

„To ale... by pak nebyla žádná zvláštní myšlenka...“

„Taky si myslím. Už je deset, čičo.“

Joža by si ještě četla, ale Ádova dlaň jí velitelsky sevřela šíji a dřela obratle, Joža mlčky vstala a vyšla z pokoje, Áda shodil župan a v ložnici vlezl pod přikrývku, za ozářenou skleněnou výplní dveří slyšel Jožino přecházení, otvírání jedněch oken a zavírání jiných, zamykání a spouštění vody, snažil se nezavřít oči, konečně tma, zavrzání vedlejšího lůžka a závan broskvového krému, nadechl se a našel její ruku. „Čičo...“ zašeptal, převrátil se k ní a pravidelně a mocně jí oddechoval do tváře, „Achtymůjbože...“ vzdychla posléze Joža, Áda se krátce zasmál, převrátil se zpátky a okamžitě usnul.

B-1

Nedělní ráno bez budíku, zpocená Inka bez sukně popolézala mydlinkami po červeně otlačených kolenou a odfukovala si vlasy z čela, po sobotě Bohunčina milování patřila neděle Inčině. Bohunka ležíc v posteli a kouříc na lačno cigaretu urychleně dočítala *Lukrecii Borgiu*.

„Jak úchvatný to pohled,“ zašeptal. „Konečně uvidím to místo vlastním zrakem. Považte jen, Madono, kdo tam nahoře bydlíval a vládl v jasu své moci! Augustus, Tiberius, Caligula, Nero, Domitian... Co skutečnost vidím teď ona místa, kde ctnost a neřest, vášeň, ctižádost, ďábelská zloba, šílenství, každý pocit, jehož je lidské srdce a lidský mozek schopen – vládl a řádl! Tam byla vůle a zákony světa. Pokyn tam odtamtud – a tisíce lidí hynulo. A dnes jen houkání sov.“

Potřebovala to dnes dorazit do konce, četla v tramvaji, na peróně, v kupé, a najednou byl konec, jako zrazena seděla Bohunka na tvrdé žluté roztřesené lavici v pachu levného tabáku a moči a ještě čtyři stanice.

„Tak cos dělala celej tejden,“ řekla maminka, „Kučerovi čekají maličky.“

„Tos mi už říkala,“ řekla Bohunka uvazujíc si zástěru, „a co je jinak novýho?“

„Noha mě pořád zlobí,“ řekla maminka, „a co kluci?“

„Pořád ten samej a co pan Kotulán?“

„To víš, a zrovna teď děláme sklep, musím za ním, tak to tady dodělej a víš, jak se solí!“ Pan Kotulán měl neslanou dietu.

„No tak mi něco pověz, když tě celej tejden nevidím,“ říkala pak maminka nad stydnoucím pečeným králíkem a nevyčkavši odpovědi odběhla počtvrté zavolat pana Kotulána ke stolu.

„Dobrý den, pane Kotulán –“

„Tak jste zas přijela...“ a okamžitě se nad polévkou zaštitil novinami.

„Tak co je u vás novýho,“ řekla maminka, „vemte si víc brambor, proboha!“

„V pátek byla hrozná psína,“ řekla Bohunka, „řekly jsme si s holkama –“

„Ten regál přendáme na půdu –“ řekl v tom okamžiku pan Kotulán za novinami.

„Berte si, jen si berte, jezuskote!“ pobízela maminka, která si dosud nesedla.

„Řekly jsme si s holkama –“ opakovala Bohunka.

„Rozhodně na půdu!“ bylo slyšet pana Kotulána.

„Stehýnko nech panu Kotulánovi,“ řekla maminka. „Jen si berte! Hřbet mu necháme na večer, ale no tak si berte, božínku! A ty nám už něco pověz, Bohunko, a pusť rádio, zrovna budou zprávy.“ Ještě žvýkajíc běžela maminka za panem Kotulánem dorazit ten sklep a Bohunka k dřezu s nádobím.

S dočtenou *Lukrecií Borgiou* pak vyšla na studené černobílé dlaždičky chodby, u paty schodiště z umělého kamene stály dva zelené soudky se zaprášenými oleandry, sehnula se pod černě posetou mucholapkou a pomalu stoupala nahoru (dům pana Kotulána měl po třech místnostech v přízemí i patře). V šeru trvale stažených rolet prvního patra strměl obrovitý sekretář, životní dílo chudáka